

Hanns Heinz Ewers

PAVOUK

VOLVOX GLOBATOR

Hanns Heinz Ewers

PAVOUK

ISBN 978-80-7511-031-2 (pdf)
ISBN 978-80-7511-030-5 (epub)

VOODOO

V mé cestovní příručce stojí: „Na Haiti je státním náboženstvím vyznání římsko-katolické. Všechna ostatní vyznání jsou tolerována.“ Jako „ostatní vyznání“ jsou uvedeni baptisti, metodisti, anglikáni atd. O kultu „voodoo“ neví můj průvodce nic, právě tak jako ho nezná celá řada jiných zeměpisných děl, která jsem prostudoval. A přece je na Haiti kult „voodoo“ ne-li státním, tedy aspoň národním náboženstvím. Ve skutečnosti tam nehrají všechna ostatní náboženství žádnou úlohu; skutečný vliv má jen svobodné zednářství v tzv. „lepších“ kruzích a kult „voodoo“ mezi lidem. Haitská lóže svobodných zednářů má ovšem s ostatním svobodným zednářstvím málo společného, jsou to naivní bláznovské napodobeniny a nejsou ovšem skutečnými lóžemi uznávány.

Naproti tomu se lid již dávno vrátil navzdory všemu křesťanství, navzdory katolickým i evangelickým misionářům ke starému africkému fetišismu. Zda se druh haitského kultu, vrcholícího v uctívání hada, vyskytuje také někde ve vnitřní Africe, to nevím; také zprávy, které o původu tohoto náboženství máme, jsou velmi neurčité a málo přesvědčivé. Všichni cestovatelé, kteří o Haiti psali – Moreau St. Mery, Spencer St. John, Samuel Horard, Tippenhauer, Texier atd. – se shodují v jednom, že kult „voodoo“ se těší po celé zemi největšímu rozkvětu a že jsou mu každoročně přinášeny lidské oběti. Zda jich je nyní, jak píše Francouz Texier, „aspoň patnáct set do roka“, či chceme-li podle haitského spisovatele, mulata Tippenhauera, bránícího ze všech sil svou vlast, uznat, že tyto lidské oběti „naprosto nejsou všeobecné“, na tom mnoho nezáleží: sto či tisíc – to už je jedno, v každém případě bývá v tomto velmocemi uznaném „katolickém, kulturním státě“ rok co rok celá řada dětí vražděna a pojídána.

Pro cizince je velmi nesnadné dozvědět se něco o tomto kultu „voodoo“, který haitští černoši obklopují hlubokým tajemstvím. Lepší Haitan zpravidla cizinci nejdřív všecko zapře; teprve když vidí, že už o té věci něco víte, vyleze s barvou ven, ale snaží se všechno co nejvíc zmírnit. Co tedy cestovatelé vypravují, za to vděčí buď náhodě, nebo ještě více veřejným přelíčením, jako onomu velkému procesu projednávanému v r. 1864 v Port-au-Prince za Geffrarda, jednoho z mála haitských presidentů, kteří